

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

1
Puikiosios Magnolijos

Sherryl
Woods

Pasiekti namus

Nieko nėra geriau kaip
akimirka ramybės...

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Pasiekti namus

Romanas

ANTRASIS LEIDIMAS

Vilnius
2022

1

Medė įsmeigė žvilgsnį į raudonmedžio stalą. Matė didžiulį atstumą, skiriantį nuo žmogaus, kuris dvidešimt metų buvo jos vyras. Pusę gyvenimo. Ji ir Viljamas Henris Taunsendas įsimylėjo vienas kitą dar mokymiesi gimnazijoje Serenityje, Pietų Karolinos valstijoje. Susituokė baigę priešpaskutinį koledžo kursą ne dėl to, kad Medė būtų pastojusi, kaip atsitiko daugybei jos draugių, bet todėl, kad nedelsdami nė sekundės juodu troško pradėti bendrą gyvenimą.

Po koledžo Bilas įtemptai mokėsi aukštojoje medicinos mokykloje, o Medė susirado darbą. Verslo bakalaurės žinių ten visai nereikėjo, ji tik registruodavo gaunamus ir siunčiamus dokumentus. Atlyginimas buvo nedidelis, bet galą su galu jie sudurdavo. O paskui atsitiko džiaugsmingas įvykis: gimė Taileris – dabar sportiškas, bendrauti mėgstantis šešiolikmetis, vėliau pasaulį išvydo pokštininkas Kailas, dabar keturiolikos, ir netikėta Dievo dovanėlė Keitė, kuriai ką tik sukako šešeri. Jie gyveno istoriniame Taunsendų šeimos name seniausiame Sereničio rajone, netoli nuo giminių ir draugų. Jūdviejų aistra gal kiek ir priblėso, bet apskritai šeima jautėsi laiminga.

Bent jau Medė taip manė. Vieną vakarą pavalgęs Bilas pažvelgė į ją tolimu, svetimu žvilgsniu ir ramiai paaiškino išeinąs gyventi... su dvidešimt ketverių metų slaugytoja, kuri jau nėščia. Jis tikrai nesitikėjęs, jog meilė Medei išblės, juo labiau – kad *įsimylės* kitą.

Sužinojusi naujieną Medė nenusiminė, jos neištiko šokas. Ne, nusijuokė nė neabejodama, kad protingas, atidus jos sutuoktinis negalėtų pasielgti taip apgailėtinaai. Bet matydama, kad šaltas jo veidas nė kiek nepasikeitė, suprato – Bilas kalba rimtų rimčiausiai. Kaip tik tada, kai jų gyvenimas ėmė tekėti ramia vaga, visa širdimi mylimas vyras iškeitė ją į kitą, jaunesnę. Dar labiau ji apstulbo, tiesiog negalėjo patikėti savo ausimis, kai sėdėdama šalia Bilo išgirdo, kaip šis aiškina vaikams, ką darąs ir kodėl. Tiesa, nepasakė, kad netrukus jie turės dar vieną broliuką arba sesutę. Medė suglumusi stebėjo, kaip jis išsikrausto.

Vyruui išėjus Medei teko vienai kęsti Tailerio pykčio proveržius, anksčiau nepažintą Kailo tylą ir širdį draskančią Keitės raudą. Ji pati jautė sielos tuštumą, atrodė, tarsi būtų suakmenėjusi. Vis dėlto teko švelninti padėtį, kai vaikai sužinojo apie būsimą kūdikį. Reikėjo slėpti nuoskaudą, pyktį – ir vien tam, kad jie jaustų motinos globą ir namų ramybę. Kartais Medei kildavo noras keikti daktarą Filą, kad šis ramiai, argumentuotai pataria tėvams pirmiausia paisyti atžalų poreikių. O kada kas nors atsižvelgs į jos poreikius? – galvojo Medė.

Diena, kai liko viena kaip pirštas – vieniša motina be jokios paspirties, atėjo greičiau, nei ji tikėjosi. Tereikėjo smulkiai išdėstyti skyrybų sąlygas dokumente – juodu ant balto parašyti, kad dvidešimt metų trukusi santuoka iširo. Niekas tuose popieriuose nė neužsiminė apie sužlugdytas svajones. Niekam nerūpėjo paliktųjų širdies skausmas. Sudarant dokumentą apsiribota keliais klausimais – kas kur gyvens, kam priklausys kuris automobilis, kokia suma bus skiriama vaikams išlaikyti ir kiek turi gauti paliktoji žmona, kol finansiškai atsistos ant kojų arba dar kartą ištekės.

Medė klausėsi, kaip aistringai jos advokatė kovoja, kad būtų panaikinta pastaroji sąlyga. Helena Dekatur, kuri Medę ir Bilą pažinojo kone nuo lopšio, buvo aukščiausios kategorijos skyrybų advokatė, žinoma visoje valstijoje. Be to, viena geriausių Medės bičiulių. Kai ši pasijuto per daug pavargusi ir nusiminusi, kad galėtų kovoti už save, tuoj pasirodė Helena, pasirengusi viską padaryti už draugę. Ji buvo plėšri blondinė dalykiniu kostiumėliu. Medė dar niekada niekam nesijautė tokia dėkinga.

– Ši moteris jums padėjo baigti aukštąją medicinos mokyklą, – drėbė Bilui Helena, matyt, pasikliaudama savo patirtimi. – Atsisakė karjeros, kuri galėjo visai gerai susiklostyti – ir vien tam, kad prižiūrėtų namus, padėtų jums įsikurti nuosavame kabinete ir įgauti didesnės vertės Pietų Karolinos medikų draugijoje. Profesine reputacija jūs garsėjate ne vien Serenityje – ir tai didžiausias jūsų žmonos nuopelnas, nes ji nėrėsi iš kailio, kad taip būtų. O dabar norite, kad ieškotųsi vietos darbo rinkoje? Ar tikrai manote, kad po penkerių ar net dešimt metų ji galės užtikrinti jūdviejų vaikams tokį gyvenimą, prie kokio jie yra pripratę? – Advokatė įbedė į Bilą tokį žvilgsnį, kuris būtų pribaikęs kiekvieną. Bet vyro laikysena rodė, kad jis nė kiek nesidomi Mede ir jos ateitimi.

Štai tada Medė ir suprato, kad viskas baigta. Visa kita – nerūpestingai pranešta žinia, kad jis buvo jai neištikimas, išsikraustymas iš namų – jos neįtikino, jog santuoka tikrai žlugo. Iki tos akimirkos, kol pamatė abejingas rudas vyro akis, – anksčiau jos buvo tokios šiltos, – širdies gilumoje vis dar tikėjo, kad jis atsipeikės ir pasakys, jog padarė baisią klaidą. Iki tos akimirkos ji plaukė pasroviui negalėdama patikėti, kad tai vyksta iš

tikrųjų, jautėsi įskaudinta, bet tik tiek. Dabar Medę supurtė pyktis – stipresnis, negu kada nors teko patirti. Ji pašoko nuo kėdės.

– Palaukite, – tarė virpančiu iš įniršio balsu. – Išklausykite manęs.

Helena pažvelgė į ją nustebusi, o Bilas atrodė toks apstulbęs, kad Medė pajuto dar didesnę ryžtą kalbėti. Jis nesitikėjo, kad ji kovos. Dabar Medė suprato: dvidešimt metų stengėsi, kad vyrui būtų gera, pirmenybę visada teikdavo jam, o šis padarė išvadą, kad ji iš viso neturi nugarkaulio. Todėl ir nusprendė, kad gali ramiausiai mesti šeimą, mesti ją ir nė neatsigręžęs pasitraukti. Tikriausiai jis džiūgavo nuo tos minutės, kai ji pasiūlė patiems dėl visko susitarti, užuot leidus kokiam teisėjui nustatyti skyrybų sąlygas.

– Dvidešimt mūsų gyvenimo metų tu sudėjai štai čia, – tarė ji, mojuodama skyrybų dokumentu. – Kodėl?

Aišku, atsakymą Medė žinojo. Kaip ir daugeliui vidutinio amžiaus vyrų, Bilui galvą apsuoko perpus jaunesnė moteris.

– Kas bus, kai Noryn tau nusibos? – paklausė. – Ir ją iškeisi į kitą?

– Mede, – griežtai tarė jis ir ėmė tampoiti marškinių su siuvinėta monograma rankoves, žaisti aštuoniolikos karatų aukso sąsagomis, kurias ji buvo jam padovanojusi prieš pusmetį, vestuvių dvidešimtmečio proga. – Tu nieko nežinai apie mudviejų su Noryn santykius.

Vis dėlto Medė pajėgė išspausti šypseną.

– Tikrai žinau. Pusamžis vyriškis panoro vėl pasijusti jaunas. Atrodai apgailėtina. – Atskleidusi savo jausmus Medė pasijuto ramesnė ir atsisuko į Heleną. – Nebegaliu čia sėdėti. Reikalauk tiek, kiek tau atrodo teisinga. Jis skuba.

Pasitempusi, aukštai iškėlusi galvą Medė išėjo iš advokatės kontoros – į gyvenimą. Po valandos nusimetė megztą išeiiginį kostiumėlį, nusiavė aukštakulnius batelius ir apsilvilkusi sportinius marškinėlius bei šortus įsispyrė į nudrengtus sportbačius. Nors ankstyvą rytą spigino saulė, ji pėsčia nuėjo visą mylią iki nekenčiamos, prakaitu dvokiančios sporto salės. Šiame pastate, esančiame šalutinėje gatvėje netoli Didžiosios, kadaise buvo nebrangių prekių parduotuvė. Nuo tada, kai praėjusio amžiaus aštuntajame dešimtmetyje šį namą nusipirko Deksteris, geltonas linoleumas taip ir liko iš anų laikų, o neaiškios spalvos sienos nė karto nebuvo perdažytos.

Nuėjusi iki miesto centro Medė nė kiek nenusiramino, todėl prisivertė užlipti ant bėgimo takelio, pasirinko sunkiausią režimą, nors tokio iki tol nedrįsdavo nusistatyti, ir pradėjo bėgti. Lėkė, kol paskaudo kojas, o veidu iki pat smakro ėmė bėgti prakaitas. Galiausiai jis susimaišė su ašaromis, kurios, kad ir kaip būtų apmaudu, srūte sruvo ir pradėjo graužti akis, o meistro sutvarkyti plaukai sušlapo. Staiga prieš save Medė išvydo ranką idealiai sutvarkytais nagais, kuri sulėtino įrenginį, o paskui visai išjungė.

– Taip ir manėme, kad tu čia, – pasakė Helena. Ji tebevilkiėjo tuo pačiu išeiiginiu kostiumėliu, avėjo smailiakulniais „Jimmy Choo“ bateliais. Tikriausiai ši moteris – vienintelė Sereničio gyventoja, įsigijusi tokį brangų apavą. Šalia jos stovinti Dana Sju Sullivan buvo apsilvilkusi beveik nedėvėtais senamadziais marškinėliais ir patogiomis kelnėmis, apsiavusi sportbačiais. Ji – prašmatniausio Sereničio restorano vyriausioji virėja ir savininkė. Prašmatniu jis buvo laikomas todėl, kad ten stalai užtiesiami lininėmis staltiesėmis ir servetėlėmis, o valgiaraštyje – ne vien keptos žuvys, daržovės

ir žalumynai. „Naujoji pietietiška Sullivan virtuvė“, kaip skelbė paaukuotas tamsiai žalias užrašas ant fasado, buvo ryžtingas žingsnis tolyn nuo priemiesčių valgyklų, kurių languose parašyta „Gero apetito“, o viduje stovintys staliukai plastikiniu viršumi puošiami popierinėmis servetėlėmis.

Medė linkstančiomis kojomis nulipo nuo bėgimo takelio ir nusišluostė vaidą Helenos paduotu rankšluosčiu.

– Kodėl judvi čia?

Abi moterys tik užvertė akis.

– Kaip manai kodėl? – lėtai ir meiliai paklausė Dana Sju. Kaštoniniai jos plaukai buvo susegti ant pakaušio, bet dėl drėgmės kelios garbanos išslydo ir susiraitė. – Atėjome pažiūrėti, gal reikia pagalbos nudėti tam bjauriam gyvatei, kuris tave pametė.

– Arba besmegenei vištelei, kurią jis ketina vesti, – pridūrė Helena. – Nors abejoju, ar būdama teismo pareigūnė patarčiau žudyti.

Dana Sju kumštelėjo jai į šoną.

– Tik dabar nesusileisk. Juk sakei – mudvi padarysime *viską*, kad tik Medė pasijustų geriau.

Medė blankiai nusišypsojo.

– Jums pasisekė, kad mano vaizduotė nesukūrė žmogžudystės iš keršto scenarijaus.

– O ką sukūrė? – pagyvėjo Dana Sju. – Kai aš išspyrčiau iš namų tą bjaurybę Ronį, norėjau, kad jis patektų po traukinio.

– Nužudyti – per greitas veiksmas, – atsiliepė Medė. – Be to, reikia galvoti apie vaikus. Nors Bilas ir niekšas, vis dėlto yra jų tėvas. Kas valandą turiu sau tai priminti, kad susitvardyčiau.

– Laimė, Enė pyko ant tėvo lygiai taip pat kaip ir aš, – pasakė Dana Sju. – Man atrodo, puiku turėti paauglę

dukterį. Ji kiaurai matė jo veidmainystę ir tikriausiai anksčiau už mane suprato, kas dedasi. Stovėjo ant namo laiptelių ir plojo, kai jį iššvilpinau.

– Gerai jau, gerai, – nutraukė draugės Helena. – Smagu klausytis, kaip judvi lyginate savo patirtį, bet gal keliaukime kur kitur? Mano kostiumėlis siaubingai permirks nuo prakaito, jeigu neišeisime į gryną orą.

– Argi judviem nereikia į darbą? – paklausė Medė.

– Susiveikiau laisvą popietę, – atsakė Helena. – Jeigu kartais norėtum pasigerti ar dar ko nors.

– O aš dar dvi valandas galiu nesirodyti restorane, – tarė Dana Sju. Paskui atidžiai pažvelgė į Medę. – Ar per tiek laiko įstengtum kaip reikiant pasigerti?

– Kadangi šią valandą visame Serenityje joks baras neveikia, geriau nesvarstykime, kaip man pasigerti, – pareiškė Medė. – Dėkoju už supratingumą, bet taip tikriausiai net geriau.

– Pas mane namie galime tuoj pat pasiruošti po „Margaritą“, – pasiūlė Helena.

– Mes visos žinome, kuo aš kartą buvau virtusi po tavo „Margaritos“, – atkirto Medė ir net krūptelėjo prisiminusi prieš porą mėnesių jų surengtą vakaronę, kai papasakojo apie Bilo ketinimus ją palikti. – Verčiau apsiribosiu dietine kokakola. Reikės pasiimti iš mokyklos vaikus.

– Ne, nereikės, – atsiliepė Dana Sju. – Tavo mama paims.

Medė net išsižiojo. Kai gimė Taileris, jos mama pasakė du žodžius, kuriuos nuolat pakartodavo: „Vaikų neprižiūrėsiu.“ Šiuo klausimu ji buvo nepalenkiama ir kietai laikėsi visus šešiolika metų.

– Kaip, po galais, jums pavyko ją prikalbinti? – paklausė gėrėdamasi draugėmis.

– Paaiškinau padėtį, – gūžtelėjo pečiais Dana Sju. – Tavo motina – labai protinga moteris. Nesuprantu, kodėl judvi nesutariate.

Medė būtų paaiškinusi, bet tektų kalbėti iki vakaro. O gal net iki savaitės pabaigos. Be to, Dana Sju beveik viską jau girdėjo kone tūkstantį kartų.

– Tai einame pas mane? – paklausė Helena.

– Taip, bet ne „Margaritos“, – atsakė Medė. – Aną kartą sutaisei tokią, kad per dvi dienas vos atsigavau. O rytoj man reikia pradėti ieškotis darbo.

– Ne, nereikia, – užginčijo Helena.

– Tikrai? Gal tu vis dėlto išreikalavai, kad Bilas mane apipiltų pinigais?

– Bus ir tai, – patenkinta nusišypsojo Helena.

Medė atidžiai nužvelgė bičiules. Jos bus kažką sugalvojusios – galėtų lažintis iš pirmojo alimentų čekio.

– Klokit viską, – pareikalavo ji.

– Pasikalbėsime pas mane, – pažadėjo Helena.

Medė atsigręžė į Daną Sju.

– Ar žinai, kas čia vyksta?

– Šiek tiek nutuokiu, – atsakė Dana Sju, vos sulaikydama šypseną.

– Judvi kažką rezgate, – nusprendė Medė. Ji nežinojo, kaip reaguoti. Tas dvi moteris mylėjo kaip tikras seseris, bet kai jos imdavosi kokio beprotiško sumanymo, visada bent viena iš trijų įklimpdavo. Medė neabejojo, kad Helena dėl to ir tapo teisininke – žinojo, jog galiausiai joms prireiks gero advokato.

– Bent užsiminkite, – paprašė. – Man reikia nuspręsti, ar jau eiti sau.

– Nebus jokių užuominų, – nukirto Helena. – Nusiteik lengviau priimti naujienas.

– Visame pasaulyje nėra tiek dietinės kokakolos, kad pasiekčiau tokį lygį, – atsakė Medė.

Helena šyptelėjo.

– Tada bus „Margaritų“.

– Paruošiau nuostabiausios gvakamolės, – pridūrė Dana Sju. – Turiu didžiulį paką tavo mėgstamų kuku-rūzų traškučių, bet ta druska tave kada nors nužudys.

Medė pažiūrėjo į vieną bičiulę, paskui į kitą ir atsi-duso.

– Kai judvi nežinia ką rezgate man už nugaros, nuo-jauta kužda, kad vis tiek esu pasmerkta.

* * *

„Margarita“ buvo tokia stipri, kad Medei sutraukė burną. Jos sėdėjo patogiuose sulankstomuosiuose krės-luose, pastatytuose mūriniame Helenos namo priebu-tyje. Kadaisė ši miesto dalis laikyta prašmatnia. Pietų Karolinoje tvyrojo tirštas šiltas rūkas, nors buvo dar tik kovas. Švelnus vėjelis judino pušų viršūnes ir truputį prasklaidė miglą.

Medei kilo didžiulis noras nerti į turkio mėlynumo Helenos baseiną, bet šiaip ne taip susitvardė ir atsilošusi užsimerkė. Pirmą kartą per kelis mėnesius pajuto, kad rūpesčiai tolsta. Ji nieko neslėpė nuo vaikų, nei sielvarto, nei baimės – išskyrus pyktį. Iš visų jėgų stengėsi, kad jie laikytųsi tvirtai. Su Helena ir Dana Sju Medė galėjo būti savimi – labai įskaudinta, neužtikrinta dėl savo ateities beveik išsiskyrusia moterimi.

– Kaip manai, ar jai jau galima pasakyti mūsų suma-nymą? – negarsiai paklausė Dana Sju.

– Dar ne, – atsiliepė Helena. – Tegu pirma pabaigia gėrimą.

– Girdžiu, ką judvi kalbatės, – įsiterpė Medė. – Dar nemiegu ir nepraradau sąmonės.

– Tai verčiau palauksime, – linksmi pranešė Dana Sju. – Dar gvakamolės?

– Ne, nors tu pranokai pati save, – atsakė Medė. – Ta gvakamolė man net ašaras išspaudė.

Dana Sju suglumo.

– Per aštru? Maniau, tave ištiko dar vienas graudulio priepuolis.

– Nesu linkusi suskysti, – atkirto Medė.

– Tikėjaisi, kad atėjusios į sporto salę nepastebėsime tavo veidu riedančių ašarų? – paklausė Helena.

– Vyliausi, kad palaikysite jas prakaitu.

– Be abejo, kitiems taip ir atrodė, bet mes iš karto pamatėme, – atsakė Dana Sju. – Man pikta, kad tau tenka lieti ašaras dėl tokio vyro.

– Man taip pat, – atsiliepė Medė.

Dana Sju atidžiai pažvelgė į ją, tada atsisuko į Heleną.

– Dabar jau galime pasakyti. Nemanau, kad ji dar labiau apsineš.

– Gerai, – sutiko Helena. – Turime tokį reikalą. Pasakyk, kuo pastaruosius dvidešimt metų mes nuolat skųsdavomės?

– Vyrais, – sausai pareiškė Medė.

– O kuo dar? – nekantravo Helena.

– Drėgnu Pietų Karolinos klimatu?

– Gal galėtum bent minutę surimtėti? – atsiduso Helena. – Sporto sale. Kai tik suaugome, nuolat dejuojame dėl tos baisios salės.

Medė pervėrė ją triuškinamu žvilgsniu.

– Bet iš to – nė kruopelytės naudos. Kai pastarąjį kartą sukėlėme skandalą, Deksteris pasamdė jaunesnįjį

Stivensą, kad ją išvalytų... Vieną kartą. Paskui visą savaitę sporto salė dvokė chemikalais.

– Kaip tik taip. Dėl to mudvi su Dana Sju sugalvojome tokį dalyką, – tarė Helena ir trokšdama padaryti didesnę įspūdį trumpam nutilo. – Norime atidaryti naujutėlį lengvojo kultūrizmo klubą – švarų, jaukų, patrauklų moterims.

– Norime, kad ten jos galėtų gražinti figūrą, lepintis ir po sunkios darbo dienos jaukiai pasėdėti ką nors gurkšnodamos su draugėmis, – pridūrė Dana Sju. – Gal netgi bus atliekamas veido ir kūno masažas.

– Ir norite jį įkurti Serenityje, kur yra vos penki tūkstančiai septyni šimtai keturiolika gyventojų? – paklausė Medė, nė neslėpdama skeptiško požiūrio.

– Penkiolika, – pataisė ją Dana Sju. – Deizei Mičel vakar gimė dukrytė. Jeigu neseniai matei Deizę, tai suprasi, kad ji – geriausia kandidatė lankyti liekninamąją mankštą.

Medė dar atidžiau pažiūrėjo į Heleną.

– Tai judvi kalbate rimtai?

– Rimtų rimčiausiai, – patvirtino šioji. – O kaip tau atrodo toks sumanymas?

– Gali kas nors išeiti, – kiek pamaščiusi ištarė Medė. – Dievas mato, ta sporto salė šlykšti. Nenuostabu, kad pusė Sereničio moterų nenori mankštintis. Žinoma, kita pusė neiškopia iš patogių fotelių, nes prisikemša per daug keptos vištienos.

– Dėl to mes siūlysimė dar ir kulinarijos pamokas, – karštai atsiliepė Dana Sju.

– Leiskite spėti. Bus „Naujoji pietietiška virtuvė“, – tarė Medė.

– Pietietiška virtuvė – ne vien lydytu sviestu pagardintos pupos ar šparaginės pupelės su riebia

nugarine, – pareiškė Dana Sju. – Nejaugi aš jūsų nieko neišmokiau?

– Mane išmokei. Kuo aiškiausiai viską žinau, – užtikrino Medė. – Bet dauguma Sereničio gyventojų labiausiai mėgsta bulvių košę ir keptą vištieną.

– Ir aš mėgstu, – atsiliepė Dana Sju. – Bet jeigu viščiuką tinkamai iškepsi orkaitėje, nieko baisaus neatsitiks.

– Nukrypome nuo temos, – nutraukė ją Helena. – Palmių skersgatvyje yra įperkamas ir mūsų sumanymui įgyvendinti tinkamas pastatas. Galėtume iš pat ryto apžiūrėti. Mudviem su Dana Sju jis iškart labai patiko, Medė, bet mums įdomi ir tavo nuomonė.

– Kodėl? Juk neturiu su kuo palyginti. Be to, net nežinau jūsų vizijos. Nebent apytikriai.

– Juk moki namą paversti jaukiu ir patraukliu, argi ne? – paklausė Helena. – Iš to Taunsendų šeimos mauzoliejaus padarei širdžiai malonų būstą.

– Teisingai, – pritarė Dana Sju. – Be to, išmanai apie verslą, nes padėjai Bilui įkurti ir išplėtoti savąjį.

– Aš jam padėjau beveik prieš dvidešimt metų, – atsakė Medė, sumenkindama anų laikų savo nuopelnus. – Vargu ar esu tikra specialistė. Jeigu imatės tokio darbo, jums reikės pasisamdyti konsultantą, sudaryti verslo planą, apskaičiuoti būsimas išlaidas. Negalima strimgalviais pulti vien dėl to, kad nepatinka Deksterio salės kvapas.

– Iš tikrųjų mes viską galime, – spyrėsi Helena. – Susitaupiau užtektinai pinigų pastatui ir įrangai įsigyti, dar liks ir pirmųjų metų išlaidoms padengti. Žinoma, galiu prašyti, kad sumažintų mokesčius, bet drįstu iš anksto tvirtinti – labai greitai mūsų sumanymas nebebus nuostolingas.

– Aš irgi šiek tiek investuosiu, bet labiausiai pravers patirtis, kurią esu sukaupusi ruošdama maistą ir pirkdama maisto produktus. Taip galėsime įrengti nedidukę kavinę ir imtis kulinarijos pamokų, – pridūrė Dana Sju.

Jos abi žiūrėjo į Medę ir laukė atsakymo.

– Ko spoksote? – paklausė ši susijaudinusi. – Aš neįgijau jokios patirties ir tikrai neturiu pinigų, kuriais galėčiau paremti keistą judviejų sumanymą.

– Neprilygstamos savo advokatės dėka pinigų turi šiek tiek daugiau, negu įsivaizduoji, – nusišypsojo Helena. – Bet iš tikrųjų tavo pinigų mums nereikia. Būk vadovė.

– Aš? – negalėdama patikėti ištarė Medė. – Tie pratimai man kelia siaubą. Mankštinuosi tik todėl, kad privalau. – Ji mostelėjo į celiulito apimtas šlaunis. – Visos matome, kokia iš to nauda.

– Ką gi, visiškai aišku, jog esi ideali kandidatė tokiam darbui, nes plušėsi iš peties, – atsakė Helena. – Stengiesi, kad salėje prie tavęs prisidėtų panašios moterys.

– Nė negalvokite, – papurtė galvą Medė. – Man tai atrodo neteisinga.

– Kodėl? – rimtai paklausė Dana Sju. – Tau reikia darbo. O mums reikia vadybininko. Viskas kuo puikiausiai sutampa.

– Rodos, judvi surezgėte planą, kaip mane apsaugoti nuo mirties iš bado, – atsakė Medė.

– Juk jau sakiau, kad nebadausi, – atsiliepė Helena. – Be to, tau lieka namas, už kurį seniausiai sumokėta. Bilas elgėsi labai protingai, kai išdėsčiau kai kuriuos faktus.

Medė atidžiai pažvelgė į draugę. Retas žmogus Bilui galėtų ką nors paaiškinti, nes jis neabejoja žinaš viską. Kai kuriems galvas apsuka medicinos mokslų daktaro

laipsnis. O jeigu galvos savaime neapsisuka, padeda susižavėjusios slaugytojos – tokios kaip Noryn.

– Kokius faktus? – paklausė Medė.

– Kokią įtaką artėjanti tėvystė ir gyvenimas su neįstokėjusia slaugytoja gali padaryti jo darbo apimčiai šiame konservatyviame, šeimą gerbiančiame Sereničio mieste, – negailestingai atsakė Helena. – Ne visi norės brangiuosius savo vaikučius vesti pas pediatrą, kuris nedviprasmiškai parodė neturįs jokių skrupulų.

– Šantažavai jį? – Medė nė pati nesuprato, ar tuo pasibaisėjo, ar susižavėjo.

– Man labiau patiktų galvoti, – gūžtelėjo pečiais Helena, – kad stengiausi įrodyti, kaip pasikeis jo šalininkų ir priešininkų santykis. Kol kas mūsų žmonės nelinkę palaikyti kurią nors pusę, bet padėtis per sekundę gali pasikeisti.

– Stebiuosi, kad jo advokatas nieko nesiėmė, – tarė Medė.

– Stebiesi, nes nežinai visko, ką šaunioji tavo advokatė iššniukštinėjo prieš įžengdama į kabinetą, – atsakė Helena.

– Ką? – vėl paklausė Medė.

– Bilo kabineto slaugytoja kadaise palaikė santykius su jo advokatu. Tomas Petersonas pagrįstai norėjo, kad teismo sąlygos Bilą priblokštų.

– Argi tai etiška? – paklausė Medė. – Nejaugi jis negalėjo atsisakyti Bilo bylos ar šiaip ką nors sugalvoti?

– Norėjo atsisakyti, bet Bilas primygtinai įsiūlė. Tomas papasakojo, kas buvo tarp jų dviejų su Noryn, bet jis vis tiek neatlyžo. Manė: jeigu Tomas su ja mylėjosi, geriau supras ir jo troškimą kurti ateitį su šia moterimi. Kaip matai, buvęs tavo vyras ničnieko neišmano apie žmonių prigimtį.

– O tu pasinaudojai tais šurum burum, kad išplėstum tiek pinigų, kiek Medė nusipelnė, – žavėdamasi tarė Dana Sju.

– Pasinaudojau, – patenkinta savimi pareiškė Helena. – Jei būtume bylinėjęsi teisme, gal būčiau pasirinkusi kitokią taktiką, bet Bilui baisiai rūpėjo tapti teisėtu naujagimio tėvu prieš išdžiūstant rašalui ant jo gimimo liudijimo. Medė, lėkdama pro duris tu jam tai priminei. Bilas iš tikrųjų skubėjo. Žinoma, ne aukso kasyklos, – nenuleisdama nuo Medės akių pridūrė Helena, – bet kol kas tau nereikės sukti galvos dėl pinigų.

– Man vis tiek atrodo, kad turiu ieškotis rimto darbo, – atsiliepė Medė. – Kad ir kiek laiko gausiu alimentus, kada nors tam ateis galas. Vargu ar daug uždirbsiu, bent jau iš pradžių.

– Kaip tik dėl to privalai priimti mūsų siūlymą, – tarė Dana Sju. – Sveikatingumo klubas taps aukso kasykla, o tu būsi visateisė partnerė. Ir viską gausi mainais už tai, kad kartais pabėgiosi. Gražu ir teisinga.

– Nesuprantu, kas judviem iš to, – atsakė Medė. – Helena, tu visą laiką būni Čarlstone. Ten tiek daug sporto salių, kad tikrai gali išsirinkti tinkamą, jei nepatinka Deksterio. O tu, Dana Sju, gali rengti kulinarijos pamokas restorane. Tam nereikia mineralinio vandens baro.

– Mes galvojame apie bendruomenę, – pareiškė Dana Sju. – Miestui reikia, kad tuo kažkas pasirūpintų.

– Netikiu, – atsiliepė Medė. – Viskas dėl manęs. Judviem aš keliu gailestį.

– Tikrai ne, – atsakė Helena. – Tu gyvensi kuo puikiausiai.

– Tada yra dar kažkas, ko man nepasakojate, – spyresi Medė. – Negi vieną gražų rytą pabudote ir nusprendėte

atidaryti sveikatingumo klubą, netgi negalvodamos susimažinti mokesčių?

Helena truputį padvejojo, paskui prisipažino:

– Ką gi, teisybė tokia: man reikia vietos, kur po darbo galėčiau atsikratyti streso. Gydytojas susirūpino dėl mano kraujospūdžio. Kategoriskai atsisakiau saujomis ryti tabletes, juk aš dar jauna. Jis pasakė, kad po trijų mėnesių žiūrės, ar man padeda tinkama dieta ir mankšta. Stengiuosi imti mažiau bylų Čarlstone, todėl SPA klubo paslaugų man reikia čia pat, Serenityje.

Medė sunerimusi pažvelgė į draugę. Jeigu Helena mažina veiklos apimtį, matyt, gydytojas pasakė, kad rizikuoja sveikata.

– Jeigu tavo kraujospūdis toks aukštas, kodėl nieko nesakei? Žinoma, aš nesistebiu, juk tu visa galva pasinėrusi į darbą.

– Nieko nesakiau, nes tau ir taip užteko rūpesčių, – atsakė Helena. – Kaip nors susitvarkysiu.

– Atidarydama nuosavą sporto salę, – nusistebėjo Medė. – Ar naujas rizikingas verslas nepridės streso?

– Ne, jeigu jam vadovausi *tu*, – atsiliepė Helena. – Man regis, jeigu dirbsime kartu, visoms bus smagiau.

Nors ir nelabai tikėdama, kad bus smagu, Medė atsigręžė į Daną Sju.

– O tu? Kodėl nori pradėti naują verslą? Argi neužtenka restorano?

– Pinigų, be abejo, pakanka, – atsakė Dana Sju. – Bet visą mielą dieną sukiojuosi apie valgius. Jau kelis svarus priaugau. Juk žinai mano šeimos istoriją. Kone visi sirgo cukralige, užtat turiu pasirūpinti, kad nesustorėčiau. Valgyti nenustosiu, bet kalorijas deginsiu.

– Kaip matai, mudvi abi turime priežasčių imtis naujojo verslo, – tarė Helena. – Klausyk, Mede, tą pastatą

rytoj apžiūrėk. Tau nereikia apsispręsti nei šįvakar, nei rytoj. Turėsi laiko viską gerai apmąstyti, juk esi tokia atsargi.

– Aš *nesu* atsargi, – išsižeidusi užginčijo Medė. Kadaise ji labiausiai iš jų visų mėgo rizikuoti. Dabar draugės siūlo tai, kas turėtų būti smagu, tik reikia išdrįsti. Ar ji jau prarado tą gebėjimą? Sprendžiant iš bičiulių veidų – taip.

– Oi, ką tu! Prieš užsisakydama priešpiečius įvertini pranašumus ir trūkumus, suskaičiuoji kalorijas, – atkirto Dana Sju. – Bet mes vis tiek tave mylime.

– Todėl ir nenorime imtis šio reikalo be tavęs, – pridūrė Helena. – Nors *iš tikrųjų* rizikuotume savo sveikata.

Medė pažiūrėjo į vieną, paskui į kitą.

– Tik nereikia manęs spausti, – sausai pabrėžė ji.

– Žinoma, ne, – patikino ją Helena. – Mane domina karjera. O gydytojas sakė, kad šiais laikais yra įvairių kraujospūdį reguliuojančių vaistų.

– Aš jau turiu verslą, – pridūrė Dana Sju. – O dėl mano svorio – galėtume porą kartų per savaitę drauge pasivaikščioti. – Ji sunkiai atsiduso.

– Kad ir kiek judvi čia prišnekėjote, neįtikinote, kad čia ne labdara, – pakartojo savo mintį Medė. – Pasirinkote baisiai įtartina laiką.

– Būtų labdara, jei nežinotume, kad dirbsi atsiraitojusi rankoves, – tarė Helena. – Tai tu su mumis ar ne?

Medė truputį dvejėjo.

– Apžiūrėsiu pastatą, – pagaliau nusileido. – Bet daugiau nieko nežadu.

Helena žvilgtelėjo į Daną Sju.

– Jei būtume palaukusios, kol išgers antrą „Margaritą“, ji būtų atsakiusi „taip“, – apsimetusi, kad nusivylė, pareiškė Helena.

Pasiekti namus

– Jeigu būčiau išgėrusi dvi, – nusijuokė Medė, – paskui nieko neprisiminčiau ir nesilaikyčiau pažadų.

– Ji sako tiesą, – sutiko Dana Sju. – Džiaukimės, kad bent ištarė „galbūt“.

– Ar aš judviem sakiau, kad džiaugiuosi, jog esate mano draugės? – paklausė Medė ir ėmė ašaroti.

– Oi oi, vėl prasideda, – atsistodama tarė Dana Sju. – Man reikia į darbą, kol visos nepradėjome žliumbti.

– Aš niekada nežliumbiu, – pareiškė Helena.

Dana Sju tik krenkštelėjo.

– Ir nepradėk. Medė tau nenusileis, tada nė pačios nepastebėsite, kaip visas Serenitis patvins, o judvi iš ryto atrodysite it sudužusio laivo nuolaužos. Mede, ar parvežti tave namo?

– Eisiu pėsčia, – papurtė galvą Medė. – Turėsiu progą šiek tiek pamąstyti.

– Ir išsiblaivyti prieš susitikdama su motina, – pasišaipė Helena.

– Tai irgi svarbu, – sutiko Medė.

Tačiau labiausiai reikėjo laiko įsisąmoninti faktą, jog net blogiausiomis dienomis gali remtis į bičiules, o šios suteikia vilties, kad ateitis nebus tokia niūri, kokią ji įsi-vaizduoja.

Sudomino? Pirkite knygą

PASIEKTI NAMUS

ir skaitykite istoriją iki pabaigos

Medė gyvena mieste, kurio pavadinimas Serenitis reiškia ramybę. Deja, nuo tos akimirkos, kai žlugo santuoka, jos gyvenime ramybės nebėra. Dvidešimt metų paaukojusi šeimai Medė neturi nei darbo, nei darbo patirties. Užtat turi du sūnus – nesutramdomą šešiolikmetį ir plepų keturiolikmetį, kuris netikėtai praranda žadą ir užsisklendžia savyje, – iki širdies gelmių įskaudintą šešiametę dukrelę bei buvusį vyrą su gerokai jaunesne kūdikio besilaukiančia mylimąja. Ir dvi geriausias drauges, kurioms kažkodėl šauna į galvą, kad ji, Medė, turi padėti joms įkurti sveikatingumo klubą. Negana to, trisdešimtmetis sūnaus beisbolo komandos treneris pameta dėl jos galvą – visas miestas užte užia.

„Puikiųjų Magnolijų“ knygų seriją Sherryl Woods pradeda gilindamasi į skausmingą temą: kaip vieno iš sutuoktinių neištikimybė ir skyrybos paveikia vaikus. Romantiškiems dviejų brandžių žmonių santykiams tai suteikia gilesnės prasmės ir naujų spalvų. – Lynne Welch

 svajonių knygos	 9 786090 308158	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI!